



KLIMA-, ENERGI- OG
BYGNINGSMINISTERIET

Klima-, energi- og bygningsministerens besvarelse af samrådsspørgsmål A om konkrete forslag i klimaplanen i Folketingets Klima-, Energi og Bygningspolitiske Udvalg den 30. oktober 2013

Det talte ord gælder

Samrådsspørgsmål A

Ministeren bedes uddybe sine svar på § 20-spørgsmålene om, hvorvidt ministeren kan afvise at gennemføre konkrete forslag i regeringens klimaplan

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lars Christian Lilleholt (V)

[Kontor/afdeling]

[Dato]

J nr. [XXX]

/

Energistyrelsen

J nr. [XXX]

Ref. [initialer]

Indledende

Videnskaben fortæller os, at vi skal sætte ambitiøse klimamål for at holde os på den rette kurs. Med regeringens målsætning om 40 procent reduktion af udledningen af klimagasser i 2020 er vi netop på rette vej mod EU's mål om 80-95 procent reduktion i 2050 i forhold til 1990 – men vi overstyrer bestemt ikke.

Der er jo bred enighed i Folketinget om klimaproblemets betydning, og om 2 graders målsætningen fra Københavnserklæring fra COP 15 i 2009.



Vi er også enige om EU målet om 80-95 pct. reduktion af udledningerne i 2050 ift. 1990. Klimaplanens mål om 40 pct. reduktion i 2020 er på linje med disse mål og med videnskabens anbefalinger.

For mig at se er spørgsmålet derfor ikke om vi skal handle, men hvornår og hvordan. Her er regeringens klimaplan et godt udgangspunkt for at tage velinformerede beslutninger.

Klimaplanen skal ses i sammenhæng med regeringens ønske om at forbedre vilkårene for vækst og konkurrenceevne samt sikre sunde offentlige finanser. Derfor er det afgørende, at vi tilrettelægger indsatsen omkostningseffektivt, så klimainsatsen ikke bliver unødvendig dyr.

Dialog

Regeringen har ikke lagt sig fast på, hvilke specifikke tiltag vi skal vælge for at nå de 40 pct. reduktion. Tværtimod lægger vi stor vægt på, at klimainsatsen sker på grundlag af en velinformeret dialog.

Med henblik på at forbedre vidensgrundlaget har et embedsmandsudvalg udarbejdet et teknisk virkemiddelkatalog, der viser en bred vifte af muligheder. Det er ikke en udtømmende liste, men virkemidlerne eksemplificerer



behovet for investeringer og trade-offs, der er forbundet med forskellige virkemidler. Denne viden skal vi bruge i den videre dialog med erhvervslivet og civilsamfundet.

Samfundsøkonomi

Der er stor forskel på samfundsøkonomien ved klimatiltagene. I den billige ende er tiltag, som i sig selv er attraktive, men hvor f.eks. informationsbarrierer har begrænset deres udbredelse. Der er også tiltag, der samtidig har positive effekter på andre sektorområder. I den anden ende er der en række dyre tiltag. Hovedparten af klimatiltagene ligger mellem disse yderpunkter.

Men samfundsøkonomien er jo ikke det eneste hensyn. Der er andre vigtige hensyn som fordeling, konkurrenceevne, statens finanser osv. Det betyder bl.a., at der er tiltag, som regeringen allerede på forhånd har besluttet, at man ikke ønsker at gennemføre. Det drejer sig bl.a. om afskaffelse af befordringsfradraget og om nedsættelse af hastighedsgrænsen fra 130 km/t til 110 km/t på motorveje.

Det betyder også, at regeringen ikke vil pålægge erhvervslivet nye generelle forhøjelser af skatter og afgifter, men at der skal være plads til fornuftige omlægninger af skatter og afgifter. Det betyder samtidig, at klimatiltag skal være fuldt finansieret.



Før tiltag tages i anvendelse skal de derfor nøje vurderes også i forhold til konsekvenserne for borgere, erhverv og stat, deres klimaeffekter, og deres samspil med relevante politikker.

Med klimaplanen lægger regeringen op til en klimapolitik, der er omkostningseffektiv, langsigtet og strukturel holdbar ift. statens finanser uden at bebyrde erhverv og husholdninger, samtidig med at investeringerne skal understøtte vækst og beskæftigelse.

Synergi

Derfor skal vi sikre, at vi prioriterer de bedste og billigste løsninger. Det sker ved at sikre sektorintegration, hvor vi både tilgodeser klimaet såvel som andre hensyn. Det er bl.a., når tiltagene samtidig bidrager til klimapolitikken og til andre målsætninger på én gang. Det kan være målsætninger på det natur- og miljøpolitiske område eller inden for f.eks. landbrugs- og transportpolitikken.

Det tekniske virkemiddelkatalog giver et grundlag for dialogen med erhverv og civilsamfund. Sammen har vi de bedste muligheder for at finde de rigtige veje, som er holdbare ift. statens finanser, og hvor investeringerne kan understøtte vækst og beskæftigelse.